

Uchwała Komisji Habilitacyjnej z dnia 13 stycznia 2023 roku w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego Panu **dr. Włodzimierzowi Ziębie** w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie filozofia

Powołana w dniu 21 września 2022 r. przez Radę Naukową Instytutu Filozofii Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, na podstawie art. 221 ust. 5 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (zwaney dalej Ustawą 2.0) oraz na podstawie S 9 ust. 2 Regulaminu przeprowadzania postępowań w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, stanowiącego Załącznik do Uchwały Nr XXIV - 29.16/19 Senatu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie z dnia 25 września 2019 r. w sprawie wprowadzenia Regulaminu przeprowadzania postępowań w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie (zwanego dalej Regulaminem). Komisja Habilitacyjna w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Włodzimierzowi Ziębie działała w składzie:

1. Przewodniczący komisji – prof. dr hab. Tadeusz Szubka — Uniwersytet Szczeciński w Szczecinie;
2. Recenzent komisji – dr hab. Marek Piwowarczyk, prof. KUL - Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II w Lublinie;
3. Recenzent komisji – prof. dr hab. Włodzimierz Galewicz — Uniwersytet Jagielloński w Krakowie;
4. Recenzent komisji – prof. dr hab. Adam Grobler — profesor emerytowany Uniwersytet Opolski w Opolu;
5. Recenzent komisji – prof. dr hab. Józef Bremer — Akademia Ignatianum w Krakowie;
6. Sekretarz komisji – dr hab. Marcin Krawczyk – Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie;

7. Członek komisji – dr hab. Cezary Mordka, prof. UMCS - Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie.

26.10.2022 r. Rada Naukowa Instytutu Filozofii UMCS na funkcję recenzenta w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Włodzimierzowi Ziębie powołała prof. dr. hab. Józefa Bremera z Akademii Ignatianum w miejsce odwołanego prof. dr. hab. Roberta Piłata.

Działając na podstawie: 1. Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1668 z późn. zm.), 2. Regulaminu przeprowadzania postępowań w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, stanowiącego Załącznik do Uchwały Nr XXIV - 29.16/19 Senatu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie z dnia 25 września 2019 r. w sprawie wprowadzenia Regulaminu przeprowadzania postępowań w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, Komisja Habilitacyjna wzięła pod uwagę:

- 1) osiągnięcia naukowe, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2a Ustawy 2.0;
- 2) aktywność naukową Habilitanta realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej (por. art. 219 pkt. 3 Ustawy 2.0);
- 3) wynik kolokwium habilitacyjnego (por. art. 221 pkt. 9 Ustawy 2.0).

Podstawą oceny dokonań wymienionych w pkt. 1-3 były:

- 1) monografia pod tytułem: *Ontologiczne modele tożsamości osobowej. Symplicyzm Romana Ingardena i redukcjonizm Dereka Parfita*, Wydawnictwo Uniwersytetu Rzeszowskiego, Rzeszów 2021, stron 428;
- 2) sporządzony przez Habilitanta autoreferat i zestawiony przez niego wykaz publikacji i pozostałych form aktywności naukowej (wraz z załączoną dokumentacją);
- 3) sporządzone przez recenzentów oceny osiągnięć;
- 4) przebieg kolokwium habilitacyjnego;

5) dyskusja członków Komisji Habilitacyjnej.

Zgodnie z art. 221 ust. 9a Ustawy 2.0, oraz S 11 Regulaminu, w dniu 13 kwietnia 2021 roku zostało przeprowadzone kolokwium habilitacyjne, przy użyciu środków komunikacji elektronicznej, zapewniających transmisję kolokwium w czasie rzeczywistym między jego uczestnikami, oraz wielostronną komunikację w czasie rzeczywistym, w ramach której uczestnicy kolokwium mogli swobodnie wypowiadać się w jego toku.

UCHWAŁA

Biorąc pod uwagę osiągnięcia naukowe i dydaktyczne Habilitanta, przedstawione przez recenzentów opinie, przeprowadzone kolokwium habilitacyjne, po dyskusji, Komisja podjęła uchwałę o wystąpieniu do Rady Naukowej Instytutu Filozofii Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie z wnioskiem o odmowę nadania doktorowi Włodzimierzowi Ziębie stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie naukowej filozofia.

Uchwała zapadła następującym stosunkiem głosów:

Uprawnionych do głosowania 7 osób

Oddano głosów 7

Głosów nieważnych 0

Głosów ważnych 7

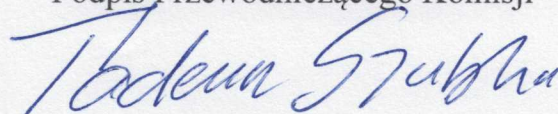
W tym:

- za nadaniem stopnia naukowego doktora habilitowanego (TAK): 1 głos
- o odmowie nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego (NIE): 3 głosy
- wstrzymujących się: 3 głosy

Głosowanie (zgodnie z art. 221 ust. 10 Ustawy 2.0) miało charakter jawny.

Podjęta przez komisję habilitacyjną uchwała (zgodnie z art. 221 ust. 10 Ustawy 2.0)
ma status opinii.

Podpis Przewodniczącego Komisji

prof. dr hab. Tadeusz Szubka

UZASADNIENIE

1. INFORMACJE OGÓLNE

Dr Włodzimierz Zięba od 1 października 1998 r. pracuje nieprzerwanie w Uniwersytecie Rzeszowskim (przed 1 czerwca 2000 Wyższa Szkoła Pedagogiczna w Rzeszowie). Stopień naukowy doktora nauk humanistycznych w zakresie filozofii został mu nadany uchwałą Rady Wydziału Filozofii i Socjologii Uniwersytetu Marii-Curie Skłodowskiej w Lublinie 21 września 2005 r. na podstawie rozprawy *Metafizyka i jej dekonstrukcja w myśli Richarda Rorty'ego* (promotor prof. dr hab. Andrzej L. Zachariasz).

2. OSIĄGNIĘCIA NAUKOWE HABILITANTA

2.1. GŁÓWNE OSIĄGNIĘCIE

Osiągnięcie naukowe, o którym mowa w art. w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy, czyli monografia: *Ontologiczne modele tożsamości osobowej. Symplicyzm Romana Ingardena i redukcjonizm Dereka Parfita*, Wydawnictwo Uniwersytetu Rzeszowskiego, Rzeszów 2021, stron 428. Recenzentem był dr hab. Józef Dębowski prof. UWM.

2.2. POZOSTAŁA AKTYWNOŚĆ NAUKOWA

Podstawą oceny pozostałej aktywności naukowej Habilitanta były:

- monografie naukowe - 1
- artykuły opublikowane w czasopismach naukowych - 47;
- wystąpienia na konferencjach międzynarodowych - 15;
- wystąpienia na konferencjach zagranicznych – 4;

- udział w innych zespołach badawczych – 1;
- cytowania bez autocytowań – 3;
- indeks Hirscha = 1.

2.3. OSIĄGNIĘCIA DYDAKTYCZNE, POPULARYZATORSKIE I ORGANIZACYJNE

Podstawą oceny osiągnięć dydaktycznych, popularyzatorskich oraz organizacyjnych Habilitanta były:

- członkostwo w komitetach organizacyjnych dziesięciu międzynarodowych konferencji naukowych;
- prowadzenie różnych zajęć dla kierunku Filozofia i dla kierunków pozafilozoficznych;
- promotorstwo dwunastu prac licencjackich i jednej magisterskiej,
- wieloletnia funkcja opiekuna roku kierunku Filozofia;
- funkcja promotora pomocniczego w trzech przewodach doktorskich;
- funkcja zastępcy dyrektora Instytutu Filozofii Uniwersytetu Rzeszowskiego w latach 2008-2013, 2016-2018, 2019-;
- funkcja opiekuna naukowego Koła Studentów Filozofii Eudajmonia;
- członkostwo w Radzie Wydziału Socjologiczno-Historycznego Uniwersytetu Rzeszowskiego (2015-2019);
- członkostwo w Radzie Naukowej Instytutu Filozofii Uniwersytetu Rzeszowskiego (od 1998 roku);
- członkostwo w Uczelnianej komisji ds. jakości kształcenia oraz Senackiej komisji ds. finansów, Uniwersyteckiej komisji ds. dyscypliny;
- członkostwo w Radzie Programowej Uniwersytetu Trzeciego Wieku w Uniwersytecie Rzeszowskim (2005-2010);
- członkostwo w składzie komisji rekrutacyjnych dla kierunku Filozofia, dwukrotnie, w latach 2010, 2011, jako jej przewodniczący;
- współtworzenie specjalizacji z Filozofii teoretycznej i Kognitywistyki w ramach kierunku studiów Filozofia;

- zaprojektowanie i kierownictwo nad studiami podyplomowymi z Etyki i Filozofii;
- zaprojektowanie i kierownictwo nad studiami podyplomowymi z Kultury chińskiej;
- funkcja przewodniczącego zespołu projektującego kierunek studiów z Komunikacji Międzykulturowej, studia I stopnia;
- kierownictwo kierunku Filozofia w Uniwersytecie Rzeszowskim;
- członkostwo w Radzie Dydaktycznej Kolegium Nauk Humanistycznych Uniwersytetu Rzeszowskiego (od 2019 r.);
- wielokrotna organizacja lub współorganizacja Uniwersyteckich Drzwi Otwartych dla kierunku Filozofia;
- wielokrotny udział w audycjach tematycznych w Radiu Rzeszów;
- wygłoszenie wykładów na zaproszenie w Uniwersytecie Rzeszowskim, Uniwersytecie Ekonomicznym w Krakowie, Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie;
- członkostwo i funkcja recenzenta Komitetu Olimpiady Filozoficznej w Rzeszowie;
- funkcja Przewodniczącego Rzeszowskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Filozoficznego;
- uzyskanie Grantu Dziekana Wydziału Socjologiczno-Historycznego Uniwersytetu Rzeszowskiego na badanie naukowe pt. Redukcjonizm w kwestii tożsamości osobowej w czasie;
- uhonorowanie Brązowym medalem Rektora Uniwersytetu Rzeszowskiego za długoletnią służbę.

3. OCENA GŁÓWNEGO OSIĄGNIĘCIA ORAZ POZOSTAŁEJ DZIAŁALNOŚCI NAUKOWEJ

3.1 OCENA RECENZENTÓW

Prof. dr hab. Józef Bremer podkreśla, że rozprawa habilitacyjna dra Zięby zasługuje na pozytywną ocenę, ponieważ przedstawia znaczenie kompleksowych badań

metafizycznych (orzekających o tym, co faktycznie istnieje) w określaniu diachronicznej tożsamości osoby. Recenzent dziwi się jednak, dlaczego Habilitant zestawia ze sobą akurat tak odległe od siebie koncepcje osoby: Ingardena i Parfita. Ponadto, zwraca uwagę, że omawiając redukcjonizm Parfita, istotne byłoby zestawienie go z osobami cierpiącymi na rozdwojenie jaźni (DID – Dissociative Identity Disorder, zaburzenie dysocjacyjne). Recenzent podkreśla również, że rozważania Zięby na temat relacji R można uzupełnić, wskazując na fakt, że relacja R jest kwestią stopnia, prowadzi do pozornego napięcia w połączeniu z twierdzeniem Parfita, że dla redukcjonisty tożsamość nie może mieć znaczenia, gdyż tożsamość osobowa sprowadza się do występowania nierozgałęzionej relacji R. Następnie, w ujęciu Recenzenta Habilitant choć przywołuje pojęcie metafizyki kompleksowej, to jednak nie wyjaśnia szczegółowo, czym miałyby ona być. Nie dostrzega również, że, biorąc pod uwagę szybki rozwój współczesnych nauk o człowieku, analizy metafizyczne należałoby włączać w poszukiwanie rozwiązań interdyscyplinarnych, wpleść je w poszukiwania prowadzone zwłaszcza przez nauki szczegółowe. Odnosząc się do pozostałego dorobku naukowego Habilitanta, Recenzent podkreśla, z jednej strony, wartość książki *Dekonstrukcja metafizyki. Powstanie (J. Derrida) – Rozkwit – Niespełnienie (R. Rorty)*, a z drugiej zauważa, że choć pod względem ilościowym jest to dorobek duży, to jednak brakuje w nim artykułów publikowanych w znaczących wydawnictwach i czasopismach zagranicznych. Z kolei, odnosząc się do przebiegu kolokwium, Recenzent stwierdza, że dr Zięba posiada dużą, ale nieusystematyzowaną wiedzę z obszaru fenomenologii Ingardena, redukcjonizmu Parfita. Recenzent podkreśla również, że Habilitant nie udzielił zadowalającej odpowiedzi na pytanie postawione mu w trakcie kolokwium. Oceniając osiągnięcia dydaktyczne, popularyzatorskie oraz organizacyjne Habilitanta, Recenzent ocenia pozytywnie aspekty aktywności dra Zięby związane z jego osiągnięciami dydaktycznymi, organizacyjnymi, popularyzującymi naukę. Mankamentem jest słaby aspekt umiędzynarodowienia aktywności naukowej (np. staże) Kandydata do stopnia naukowego doktora habilitowanego. W konkluzji z recenzji Recenzent stwierdza: „W nawiązaniu do powyższej recenzji osiągnięcia naukowego i jego oceny, do poczynionych uwag oraz do uznania poszczególnych innych osiągnięć, uważam, że dorobek naukowy dra Włodzimierza Zięby, jego aktywność organizacyjna,

dydaktyczna i popularyzatorska spełniają wymogi merytoryczne i formalne stawiane przy nadawaniu stopnia doktora habilitowanego, a określone w stosownych aktach prawnych. W związku z tym rekomenduję nadanie doktorowi Włodzimierzowi Ziębie stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie filozofia”.

Prof. dr hab. Włodzimierz Galewicz oceniając przedhabilitacyjny dorobek dra Włodzimierza Zięby stwierdza, że utrzymuje się on w naszej krajowej normie, która jednak nie jest zbyt wyśrubowana. Odnosząc się do głównego przedmiotu recenzji, tj. do monografii *Ontologiczne modele tożsamości osobowej. Symplifyzm Romana Ingardena i redukcjonizm Dereka Parfita*, Recenzent zauważa, że ma ona głównie charakter rekonstrukcyjny, a tylko w pewnej części jej autor analizuje i krytykuje przedstawiane poglądy i argumenty, jak również stara się je połączyć w proponowanej przez siebie syntezie. Zdaniem Recenzenta, każde z tych zadań Autor wykonuje w sposób zasadniczo godny akceptacji, niemniej nasuwający także zastrzeżenia. Po pierwsze, wadą referujących partii recenzowanej monografii jest przede wszystkim to, że przekazywane w nich informacje i interpretacje są często czerpane z drugiej lub nawet trzeciej ręki, a nieraz nawet nie wiadomo, z czyjej. Po drugie, jeszcze poważniejsze obiekcje budzi podejmowana w recenzowanej rozprawie próba syntezy omawianych poglądów. Autor niewątpliwie dowodzi, że dużo wyniósł z dyskusji toczącej się wokół problemu tożsamości osoby. Czy coś do niej także wniósł, to już wydaje się bardziej wątpliwe. Jego własne propozycje rozwiązania tego problemu są raczej szkicowe i wyraźnie synkretyczne. Odnosząc się do przebiegu kolokwium habilitacyjnego, Recenzent podkreśla, że odpowiedź Habilitanta na jego pytanie była ogólnikowa i niewystarczająca. Oceniając z kolei osiągnięcia organizacyjne, dydaktyczne i popularyzatorskie Habilitanta, Recenzent stwierdza, że zasługują one na pozytywną (choć nie entuzjastyczną) ocenę. W konkluzji Recenzent podkreśla: „Wytknięte powyżej braki sprawiają, że monografia dra Włodzimierza Zięby pozostawia pewien niedosyt. Nie znaczy to jednak, aby wraz z całą resztą naukowego dorobku autora nie stanowiła ona wystarczającej podstawy do przyznania mu stopnia doktora habilitowanego. Na ten stopień – a także na tradycyjnie związany z nim zespół większych uprawnień w prowadzeniu dalszej działalności naukowo-dydaktycznej –

habilitant w mojej ocenie zasłużył, podejmując tak wiele ważnych i trudnych zagadnień i wyrabiając sobie w ich dziedzinie dobrą orientację, która pozwoli mu być także pomocnym przewodnikiem dla innych”.

Prof. dr hab. Adam Grobler podkreśla, że rozprawa habilitacyjna *Ontologiczne modele tożsamości osobowej. Symplifyzm Romana Ingardena i redukcjonizm Dereka Parfita* jest dokumentem ogromnej pracowitości i erudycji Autora. Niestety, zdaniem Recenzenta, chybia ona swojego celu określonego jako przygotowanie do wypracowania syntezy tytułowych stanowisk. Tym samym rozprawa nie przedstawia nowej propozycji teoretycznej, którą można byłoby uznać za znaczący wkład w rozwój dyscypliny. Zawiera jedynie krytyczne omówienie poglądów Ingardena i Parfita z odniesieniami do tła historyczno-filozoficznego, współczesnych polemik i systematyzacji metafizycznych. W tym sensie można byłoby takie ujęcie tematu potraktować jako wkład w rozwój historii filozofii współczesnej, gdyby nie liczne usterki warsztatowe. Wśród tych usterek Recenzent wymienia liczne długiżny, powtarzanie niektórych wątków i motywów, wprowadzanie dystynkcji niepełniących wyraźnej roli w wywodzie, rozkład treści wokół autorów, a nie problemów. Zdaniem Recenzenta rozprawa zawiera nieścisłości merytoryczne, np. określenie aksjomatu definicją w uwikłaniu, ontologiczną interpretację Hume’a epistemologicznej krytyki idei jaźni, błędną interpretację Fregego teorii nazw, przeoczenie możliwości zastosowania antyrealistycznej koncepcji prawdy w ontologii (w sensie Ingardena, tj. odróżnionej od metafizyki), nienaukowe określenie korekty płci jako „zmiany płci”, przeoczenie różnic pojęcia narodu u różnych autorów. Ponadto, rozprawa obfituje w błędy kategoryjne, frazeologiczne, składniowe i terminologiczne. Np. myli relacje z warunkami i kryteriami, znaczenie z oznaczaniem, sylogizm z paralogizmem, nieprawidłowo stosuje terminy z zakresu logiki pytań. Odnosząc się do pozostałego dorobku naukowego Habilitanta, Recenzent podkreśla jego ilościową stronę, ale też jego ograniczony krajowy i regionalny zasięg manifestujący się niskim indeksem Hirscha. Jeśli chodzi o przebieg kolokwium habilitacyjnego, to zdaniem Recenzenta potwierdziło ono rozległą erudycję Kandydata, ale zarazem obnażyło brak sprawności w poruszaniu się w nadmiarze materiału. Konkludując, Recenzent stwierdza, że „Nawet gdyby uznać, że liczba publikacji i wystąpień konferencyjnych, bez względu na zasięg

ich oddziaływania, dowodzi istotnej aktywności naukowej Kandydata, to z pewnością główne osiągnięcie habilitacyjne nie spełnia podstawowego warunku upoważniającego do nadania stopnia doktora habilitowanego, mianowicie nie wnosi ono znaczącego wkładu w rozwój dyscypliny. W związku z tym uważam, że dr. Włodzimierzowi Ziębie należy odmówić nadania tegoż stopnia”.

Dr hab. Marek Piwowarczyk prof. KUL podkreśla, że rozprawa habilitacyjna dra Włodzimierza Zięby podejmuje temat doniosły. Jednakże, mimo ambitnych celów nie wnosi ona istotnego wkładu w rozwój filozofii. Jest tak z następujących powodów. Po pierwsze, poglądy obu bohaterów pracy nie zostały porównane, lecz zaledwie zestawione. Po drugie, znaczna część pracy to streszczenia lektur kandydata, które nie zawierają żadnych nowych myśli. Komentarze i krytyka, którą daje Habilitant, również nie wykraczają poza to, co już wiadomo o koncepcjach Ingardena i Parfita. Po trzecie, Habilitant wikła się w niespójności wynikające z błędnie rozpoznanej podstawy Ingardenowskiej koncepcji tożsamości, twierdząc, że za tożsamość przedmiotu odpowiada jego forma lub jakiś jej moment (a nie natura konstytutywna przedmiotu). Po czwarte, zdaniem Recenzenta Habilitant popada w niekonsekwencję, kiedy niemożliwość sformułowania informatywnych i niekolistych kryteriów tożsamości uznaje za sztandarową tezę symplicyzmu i – określając Ingardena symplicystą – krytykuje go za to, że ten nie sformułował żadnych takich kryteriów. Będąc konsekwentnym Habilitant powinien uznać, że Ingarden był symplicystą i nie żądać się od niego niekolistych i informatywnych kryteriów tożsamości albo, jeśli się go krytykuje za brak takich kryteriów, to należałby jakoś zniuansować tezę o jego symplicyzmie. Po piąte, rozprawa habilitacyjna dr Włodzimierza Zięby obarczona jest wieloma błędami merytorycznymi i warsztatowymi. Znajdują się w niej liczne sprzeczności, błędy kategoriałne, nieścisłości, błędne charakterystyki omawianych poglądów. Niektóre z tych błędów są na tyle poważne, że powinny stanowić podstawę odmowy publikacji rozprawy. Jak podkreśla Recenzent, wszystkich powyższych uchybień nie jest w stanie zrównoważyć fakt, że dr Zięba zasadniczo poprawnie przedstawił stanowisko Parfita i polemiki między Parfitem a innymi filozofami. Konkludując, Recenzent stwierdza, że „ponieważ osiągnięcie główne dr. Włodzimierza Zięby nie wnosi istotnego wkładu w rozwój filozofii, nie spełniony został najważniejszy

ustawowy warunek nadania stopnia doktora habilitowanego. W związku z tym nie oceniam już pozostałego dorobku habilitanta, tylko wnioskuję o odmówienie nadania dr. Włodzimierzowi Ziębie stopnia doktora habilitowanego”.

3.2 OCENA POZOSTAŁYCH CZŁONKÓW KOMISJI

Prof. dr hab. Tadeusz Szubka podkreśla, że monografia *Ontologiczne modele tożsamości osobowej. Symplicyzm Romana Ingardena i redukcjonizm Dereka Parfita* to obszerna i niezwykle ambitna praca. Co więcej, w ujęciu Przewodniczącego Komisji jej tematyka i treść różnią się istotnie od tego, czym Autor zajmował się wcześniej i co znalazło najpełniejszy wyraz w bardzo dobrej książce *Dekonstrukcja metafizyki. Powstanie (J. Derrida) – Rozkwit – Niespełnienie (R. Rorty)*. Niestety, jak stwierdza prof. dr hab. Tadeusz Szubka rozprawę habilitacyjną dra Włodzimierza Zięby trudno uznać za dobrą, ponieważ jest ona niedopracowana i zawiera sporo wad merytorycznych i językowych. Również przeprowadzone kolokwium habilitacyjne pokazało, zdaniem Przewodniczącego Komisji, że Kandydat nie dysponuje w odpowiednim stopniu umiejętnościami i wiedzą filozoficzną, które pozwoliłyby mu napisać na tyle dobrą monografię na tak trudny i skomplikowany temat, że mogłaby stanowić „znaczny wkład” w rozwój filozofii. Odnosząc się do osiągnięć dydaktycznych, organizacyjnych i popularyzatorskich, prof. dr hab. Tadeusz Szubka podkreśla, że Habilitant zrobił bardzo wiele dla lokalnego środowiska filozoficznego jako zastępca dyrektora Instytutu Filozofii Uniwersytetu w Rzeszowie, opiekun studenckiego koła filozoficznego oraz wykładowca rozmaitych przedmiotów na studiach filozoficznych i pozafilozoficznych. W konkluzji prof. dr hab. Tadeusz Szubka stwierdza, że z wielką przykrością musi przyznać, że Habilitant nie spełnił ‘podstawowego warunku uzyskania stopnia doktora habilitowanego w zakresie filozofii, czyli nie wniósł „znacznego wkładu” do tej dyscypliny, a w związku z tym stosując się do wymogu ustawowego, że opinia komisji habilitacyjnej nie może być pozytywna, „jeżeli co najmniej 2 recenzje są negatywne”’, opowiada się za odmową nadania Drowi Włodzimierzowi Ziębie stopnia doktora habilitowanego nauk humanistycznych w dyscyplinie filozofia.

Dr hab. Cezary Mordka, prof. UMCS podkreśla, że Habilitant podejmuje się rozważenia niezwykle istotnej kwestii jaką jest zagadnienie tożsamości. W jego ujęciu Habilitant zasadnie rozpoczyna swoje analizy od kluczowych pojęć w obszarze „tożsamość osobowa” a także wskazuje kluczową aporię tożsamości. Sądzi, ponadto, że przedstawione w rozdziale pierwszym dystynkcje pojęciowe są trafne i rozjaśniają sam problem tożsamości w tym tożsamości osobowej. Jak zauważa dr hab. Cezary Mordka Habilitant rzetelnie przeprowadził odniesienie się do głównych koncepcji osoby (M.A. Krąpiec, M. Scheler, K. Wojtyła, P.Strawson, A.Baier, R. Spaemann Ch. Taylor i H. Frankfurt). Zaznaczyć trzeba, jak stwierdza Członek Komisji Habilitacyjnej, iż przyjął on również postawę nie tyle po prostu przedstawienia koncepcji ale i odniesienia się do tych prób. Dr hab. Cezary Mordka zwraca uwagę na ważność rozdziału trzeciego, w którym prezentowana jest historia problemu tożsamości osobowej. Odnosząc się do drugiej części rozprawy habilitacyjnej, dr hab. Cezary Mordka podkreśla szczegółowość i krytyczność rekonstrukcji symplicyzmu Ingardena, dokonanej przez Habilitanta. Z kolei, przechodząc do analizy trzeciej części rozprawy, dr hab. Cezary Mordka wskazuje, że rozważania w niej zawarte są najważniejsze dla rozprawy Habilitanta, przede wszystkim dlatego, że wydaje się on opowiadać za eliminatywizmem redukcjonizmu przy braku informatywności symplicyzmu. Żałuje jednak, że Habilitant nie wyraził tego explicite. Ponadto, zgadzając się z Habilitantem, że stanowiska Ingardena jest nieinformatywne, nie zgadza się z nim, że redukcjonizm Parfita jest w lepszej pozycji. Nie jest, ponieważ, jak podkreśla dr hab. Cezary Mordka redukcjonizm „odrywa” psychikę od całości psychofizjologicznej podmiotu. Odnosząc się do przebiegu kolokwium habilitacyjnego, dr hab. Cezary Mordka przyznaje, że choć dr Zięba zasadniczo trafnie odpowiadał na zdane mu pytania, jednak zabrakło mu precyzji w podanych odpowiedziach. Konkludując, dr hab. Cezary Mordka stwierdza, że jego „opinia dotycząca głównego osiągnięcia naukowego jest pozytywna. Autor rzetelnie przedstawił status ontyczny osoby, trafnie podkreślił wady podejścia Ingardena, a główna część książki zawiera bardzo wiele interesujących propozycji rozwiązań problemu tożsamości osobowej”.

Dr hab. Marcin Krawczyk podkreśla, że Habilitant adekwatnie do zdiagnozowanego stanu badań nad pojęciem identyczności właściwie dobiera cel i metodę pracy, tj.

analityczno-krytyczną refleksję nad problemem tożsamości osoby. Ponadto, dr hab. Marcin Krawczyk zwraca uwagę, że Habilitant we właściwy sposób dokonuje wstępnych konceptualizacji i dystynkcji pojęcia identyczności. Wśród zalet pracy wyróżnia również to, że jest ona dobrze uzasadnioną krytyką stanowiska Ingardena, krytyką, która jest raczej rzadkością w polskim środowisku filozoficznym. Do zalet rozprawy habilitacyjnej dra Włodzimierza Zięby zalicza także szczegółową rekonstrukcję redukcjonizmu Parfita opartą na wnikliwej analizie formułowanych bądź możliwych do sformułowania zarzutów wobec stanowiska Parfita, jak również eksperymentów myślowych autora *Reasons and Persons* dotyczących podziału, teleportacji, przeszczepu czy fuzji. Wśród wad rozprawy habilitacyjnej wymienia przede wszystkim błędy językowe (nieliczne) oraz jej generalnie rekonstrukcyjny charakter. Odnosząc się do pozostałego dorobku naukowego Habilitanta, dr hab. Marcin Krawczyk podkreśla, że wszystkie artykuły naukowe Habilitanta to rzetelne prace naznaczone Jego autorskimi próbami interpretacji różnych kwestii i stanowisk filozoficznych. Z kolei, odnosząc się do osiągnięć dydaktycznych, popularyzatorskich oraz organizacyjnych, dr hab. Marcin Krawczyk zwraca uwagę na różnorodność i wielość prowadzonych przez Habilitanta zajęć na kierunku Filozofia i kierunkach pozafilozoficznych oraz na to, że Habilitant to ważny element życia organizacyjnego Instytutu Filozofii URZ, dzięki któremu może się on funkcjonować, rozwijać się i udoskonalać. Jeśli chodzi o przebieg kolokwium habilitacyjnego, to dr hab. Marcin Krawczyk przyznaje, że Habilitant odpowiedział satysfakcjonująco na zadane mu pytanie, a także, że całościowe wrażenie z przebiegu kolokwium habilitacyjnego ma pozytywne. Konkludując, dr hab. Marcin Krawczyk stwierdza, że „w oparciu o analizę dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego Habilitanta moja opinia o tym dorobku jest pozytywna. Oznacza to, że w mojej ocenie dr Włodzimierz Zięba zasługuje na nadania mu stopnia naukowego doktora habilitowanego”.

4. KONKLUZJA

Zgodnie z Art. 221, ust. 10 ustawy, opinia komisji habilitacyjnej nie może być pozytywna, jeżeli co najmniej dwie recenzje są negatywne. W związku z tym Komisja

Habilitacyjna rekomenduje Radzie Naukowej Instytutu Filozofii Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie podjęcie uchwały odmawiającej nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Włodzimierzowi Ziębie.

Podpis Przewodniczącego Komisji

A handwritten signature in blue ink that reads "Tadeusz Szubka". The signature is written in a cursive style with a large initial 'T'.

prof. dr hab. Tadeusz Szubka